

28

BEZ PRÁCE NEJSOU KOLÁČE

Ukázalo se, že spát na jedné posteli s Jacobem nebyl dobrý nápad. Během noci se totiž rozvalil a chlapcům nechal jen málo místa. Nad ránem Léandra úplně namáčkl na stěnu, zatímco Saša se musel držet zuby nehty, aby nespádl z postele na Eleanor, která ležela na matraci pod nimi. A aby toho nebylo málo, příšerně chrápal. Za těžkými závěsy se vynořilo slunce a v místnosti bylo vedro k udušení. Po pokoji poletovaly mouchy a zvenčí bylo slyšet křik cikád. Sašu to docela probralo. Rozhlížel se kolem. Místnost byla jednoduchá, nábytek obyčejný a praktický. Postele s železnou konstrukcí, obrovská dřevěná skříň, noční stolky se svícny. Maud a Charly už v pokoji nebyli a Saša si říkal, že už určitě může také vstát. Snažil se nikoho nevzbudit, když se vymotával z peřiny, ale Eleanor otevřela oči, sotva položil nohy na zem. Mrkla na něj a také vstala. Spala v bíle krajkované noční košili na ramínka a velice jí to slušelo. Saša si dával pozor, aby si nevšimla jeho pohledu. Málokdy se mu stávalo, že by cítil něco tak intenzivního. Naštěstí se k němu zrovna otočila zády, protože se pokoušela co nejtíšeji zmáčknout vzájemný kliku. Povedlo se, nikoho nevzbudila. Vyplížili se jako myšky a šli se ze všeho nejdřív opláchnout do kuchyně v patře. Vyrušily je něčí kroky na schodech, to přišel Edmond.

„Tak co, mládeži, už jste vzhůru?“

„Jo. Je pozdě?“

„Je skoro deset! Pěkně jste si přispali. Škoda, že nemůžu říct totéž, jsem vzhůru už od šesti.“

„Na farmě musí být asi hodně práce, vid’?“

„To si piš,“ houkl na ně Edmond cestou ke krbu, odkud vytáhl černý železný kotlík.

„Kolik vás tady bydlí?“

„Maminka, pak můj starší bratr, ale ten se nedávno vrátil z pracovního tábora a zase pojede pryč, bude se ženit. A potom je tu moje sestra Marguerite a já. Dávejte pozor, je horká,“ prohlásil a pronesl okolo kotel plný ještě vařící vody.

„Ty nemáš tatínka?“ zeptal se Saša, načež ho Eleanor nakopla do holeně, aby si uvědomil, jakou řekl hloupost.

„Ne, umřel před třinácti lety.“

„Promiň...“

„Nic se nestalo,“ zamručel Edmond celkem dobromyslně.

„No, stačit to asi nebude, ale je horká.“

„Co s tím děláš?“

„Pojď se podívat.“

Edmond vyšel dveřmi na balkon a děti ho následovaly. Bylo to docela legrační, protože podlaha byla kovová a duněla jim pod nohama. Altánek byl porostlý révovíkem a na dvoře byla natažená šňůra, na které se sušilo prádlo. Na dvoře se činila spousta lidí a bylo slyšet řev a kvíčení zvířat. Saša si všiml, co se děje, a málem se mu zastavilo srdce. Dospělí zabýjeli a šhubali slepice. S Eleanor sešli dolů na dvůr a cestou minuli dvoje okenice, které byly ještě zavřené, zřejmě proto, aby se dovnitř nedostalo vedro. Na rozdíl od Bretaně tady bylo teplo už od samého rána. Na dvoře už byla Noémie s dcerou Marguerite, ale i Maud a Charly, kteří jim pomáhali. Ukázalo se, že do horké vody se zabité slepice ponořovaly,

aby pustily peří. Strašlivě to páchlo. Vzadu ve stáji neklidně přešlapovaly čtyři krávy, které čekaly, až je někdo pustí ven.

„No ne,“ zvedla k nim oči Noémie, „dobré ráno, cestovatelé.“

„Ostatní ještě spí,“ řekla omluvně Eleanor.

„Nic si z toho nedělej, broučku, včera to byl dlouhý den,“ uklidnila ji Maud.

„Maminka má pravdu,“ přikývla Noémie. „Běžte s Marguerite, udělá vám snídani.“

Vešli do velkého pokoje ze včerejšího večera. U stolu už sedělo několik lidí. Hleděli na ně nedůvěřivě, ale ne zle. Jeden muž na ně po očku pohlédl, jako by se snažil uhodnout, co se jim honí hlavou, a pak se zvedl a odešel. Na stole vedle prázdné sklenice nechal ležet peníze. Další se Marguerite zeptal na denní nabídku a Saša pochopil, že se jedná o návštěvníky hostince. Nebyla to žádná luxusní restaurace, ale jídlo servírovali už od deseti dopoledne.

„Je doba sklizně,“ vysvětlila mu Marguerite, „zemědělci vstávají ve čtyři ráno a v deset už mají hlad.“

„Jak to, že nejsou na poli?“

„Teď skončili s parcelou v Blancou a odpoledne se chystají na starostovo pole,“ vykládala, zatímco rozlévala červené víno do sklenic strážníků.

Jeden z nich ho přelil do talíře do zbytků polévky a s hlasitým chlemtání celou směs vypil. Marguerite si všimla, jak znechuceně se Saša tváří.

„To je šabrot, to neznáš? Pojdte do kuchyně, udělám vám snídani.“

„On je z města, víš?“ vysvětlila cestou Eleanor.

„Aha? Odkud?“

„Z Paříže,“ odpověděl pyšně Saša a usadil se ke stolu před krbem.

„Jé, tam jsem se vždycky chtěla podívat. Budeš mi o ní vyprávět?“

„Jasně!“

Položila před ně celou horu chleba a marmelády a teplého mléka.

„Kakao nemáme, to se teď těžko shání. Ale kdybyste chtěli, máme med.“

„Takhle to stačí, děkujeme.“

Mléko bylo teplé a tučné, bezpochyby rovnou od krav. Chutnalo skvěle! Marguerite se vrátila do jídelny a zanechala je nad snídání.

„Co tě to popadlo, ptát se Edmonda na tatínka? Spousta lidí umřela ve Velké válce⁷ a další zajali ve čtyřicátém. To tě mohlo napadnout!“

„Mrzí mě to...“

„Vůbec se nedivím, že ti nic neříkají!“

„To od tebe není moc milé,“ zlobil se Saša.

„Musíš se začít trochu snažit, jestli chceš, aby ti věřili. Vůbec si neuvědomuješ, jak vážné to je, jako kdybys doteď žil v bublině.“

„No... ono to tak trochu je a taky si to vyčítám,“ přiznal zahanbeně.

Kamarádčin přísný výraz změkkl.

„Není to tvoje chyba,“ utěšovala ho, „máš hrozně ochranné rodiče.“

„Tvoji rodiče tě taky ochraňují, ne?“

„Ano, kočovníky lidi nemají rádi, takže se rychle naučíš být opatrný. Nejde jen o vlky, i Francouzi nám dost uškodili.“

„Ale já tě mám rád!“ zvolal Saša a hned nato strašlivě zrudl.

7 První světová válka v letech 1914 až 1918.

„Já vím,“ nevšímala si Eleanor jeho rozpaků, „ale to je právě proto, že žiješ v bublině.“

„Kdepak. Měl bych tě ráda, i kdybych rozuměl tomu, co se děje.“

„Jsi hodný. Omlouvám se, že jsem ti tak vynadala.“

„Nic se nestalo. Ukážu ti, že se umím chovat dospěle, slibuji.“

V kuchyni se objevili Léandre s Jacobem a vyhladověle se vrhli na pečivo. Dolů sešli i maminka s tatínkem, usmívali se a drželi se za ruce. Sašu velice zamrzelo, že se s tatínkem musí zase rozloučit.

„Pustíte nás ke stolu?“

„Přesně tak,“ vložila se do toho Noémie, která vešla do kuchyně a v každé ruce držela oškubanou slepici, „mám pro vás úkol. Bez práce nejsou koláče. Vezmete krávy na pastvu.“

„Jo! Já chci pást klávy!“ zajásal Jacob.

„Vždyť seš moc mrňavej, ještě by tě zašláply,“ zchladil ho Léandre.

„Pást půjdou ti, co vstali nejdřív. A tady mrňous může zajít pro vejce do kurníku. Už jsi někdy pásla krávy, Eleanor?“

„Ano.“

„A ty, Sašo?“

„Ne...“

„To vůbec nevádí, Dolly vám pomůže. Vezměte je k Barat de Bousier. Za dvorem zahnete doleva a pak půjdete pořád rovně. Nesmíte zahnout ani doprava do kopce, ani doleva k Vaylats. Až dojdete na konec cesty, je do druhé pole nalevo.“

Saša se snažil si cestu zapamatovat, ale než se Noémie dostala ke konci, už zapomněl první polovinu. Eleanor našťěstí přikývla a jestli s nimi půjde i Dolly, tak to nějak zvládnou.

Když ale přišli na dvůr, zjistil, že Dolly není dvounohý člověk, ale roztomilý, čtyřnohý, poskakující pes. Nebyl si tou dobrodružnou výpravou vůbec jistý.

No dobrá, platí, co řekla Noémie. Bez práce nejsou koláče.